

pois... etsimään onneani, Niin... onneani!?

Voi, miten tuntuikaan raskaalta o. rota kodista ja vanhemmistani a. niaksi. Kyynelisin kotini ovet suljin... Kuitenkin uskoin, että tämä kuuluu minun osani, että se on jumalan sallimus, että minunkin piti lähteä...

Jouduin tehdaskaupunkiin, jossa minulle eteeni aukeni suora todellisuus, elämän kovat kärsimykset tulivat vastaan. Näin vasta ensi korran mitä oikeata on ihmisen elämä... sen köyhimmän osan... työväen elämä.

Sain työpaikan, johon piti rientää kello kuusi aamulla ja rautaa siellä aina kahdeksaan asti illalla. Niin paljon saatiin ruoka-alkaa, että töin tuskin enniitti leipäpalansa pureksia ja silakan syödä särpimiksi. Voi sitä orjan elämää. Olen sitä kokenut, olen nähnyt, että eipä tutumpaa liene, ei tarvitse muilta kuulla ei kysellä... Silloin jo tuli joskus mieleeni, että kuuluukohan tämä kaikki meille työläisille... että työn tulokset tuotetaan riistäjille ja me vain raadamme päivästä päivään nälkäpalkalla. Tofset, jotka eivät rikkaa ristiin aseta, kortta kekoon kannan, saavat kaiken sen mitä me valmistamme. Saavat elää yllätyksessä, huolettomuudessa silloin aikaa, kun orjat heidän tehtäksään raatavat. Niin. Ajatelkaamme nyt jo työläisnaiset ja miehet, että meidän ei enää sovi sallia sellaista. Se on oma syyimme, kun maailma on täynnä vääryyttä, orjuutta ja rikoksia. Oma syyimme silloin merkityksessä, ettemme ymmärrä nousta poistamaan tätä nurinkurista järjestelmää.

Kun me ajattelemme kyneleitä ja tuskasta kiihtuvia isä ja äitejä siellä Euroopan verikentillä, niillä mailla, joissa vuosittain on raadeltu ja tapettu ihmisiä, niin emmekö todella kauhistu... Nyt he ovat siellä nälässä, vailla kaikkea... Samoin meidän kohtalomme täällä on surkeaa surkeampi. Ei ole täälläkään miljoonilla työtä eikä ruokaa. Meillä on kuitenkin sentään enempi kuin siellä. Siksi päätäntyneet toverit ojentavat käsiään puoleemme. Venäjän nälkää näkevät toverit ovat suurimmassa hädässä. Heitä tulee meidän muistaa. He ovat tehneet sen työn, jota muualla ei vielä ole kyetty tekemään. He ovat riistäjien vallasta itsensä irti repäisseet. Heitä on saartanut riistäjäjoukko karkintavoin, mutta he eivät ole lannistuneet. Samoin ovat Karjalan toverit vapautuneet herrojen mahtivallasta. Mutta luonnonvoimain pakosta ovat hekin hädässä. Venäjän kato toi puutetta Karjalankin. Muistakaa toverit kaikkialla heitä. Muistakaa Venäjän ja myös Karjalan pieniä lapsia ja häntäntyneitä äittä ja isä. Meidän velvollisuutemme on auttaa heitä kaikella voimalla.

Meidän velvollisuutemme on myös tukea omia laitoksimme. Omaa lehteämme Toveritarta tulee naistenemme enempi tukea. Sitä pitää levittää ja siihen pitää kirjoittaa. Niinpä tänäkin Massan valtion naiset olkoot siinä työssä ensimmäisinä ja täyttäköt velvollisuutensa.

Täälläkin on vain yhtä hiljaista työolojen puolesta.

Luulis, että lait auttavat jotakin, mutta ei ainakaan täällä sitä näytä. Kieltoista puhutaan, mutta korpi-roju on aivan tavallista ja sillä sitten pimennetään ihmisten järkeä aikatauvalla. Tällaisenaan alkana jolloin

ei ole leipääkään riittävästi, valmistetaan sellaisia aineita, jotka ovat kaikkea muuta, mutta ei ruumista ravitsevia, ovat suorastaan myrkyä ihmiselle. Puhentuneet rusinatkin kelpaavat käytettäväksi, kun korpporjuu valmistetaan. Koska, työväki silmämme aukeavat toimimaan jotain parempaa ja hyödyllisempää, ettemme omaa itseämme karkintavoin lo. kaan painaa.

Sandra Aalto.

Kadulle

Oli jälleen syksy. Kalsea, kylmä syksy. Hyytyvänä puhalsi pohjoinen viima. Se soitteli surullista säveltään kaupungin korkeilla peltikatoilla tai puistojen puissa. Kellastuneina varisivat lehdet maahan. Tuuli niitä sitten lennätti. Lentäessään ne kahisivat hiekkaisilla käytävillä tai kellastuneella nurmikolla... Meri oli kaupungin edustalla synkän näköinen. Se oli musta, raskas. Sen aallot olivat kuin lyijystä, jotka raskain loiskahtivat kylmille kiviriutoille.

Niin, oli syksy... Talvi oli tulossa. Kylmä, raskas, leiväton talvi. Painui apeaksi mieli kun ajatteli sen lähestymistä. Sen mukana tuli monta murhetta, monta lisäkyyneltä köyhälle kansalle. Kesällä oli kumminkin valoa, lämpöä. Ei ahdistanut niin joka puolelta kuin nyt, syksyn tulon...

Kaupungin laitaosassa asuva Kivisen perhe oli saanut raastavasta häätökäskyn. Rikas talonmestari oli ilmoittanut tarvitsevansa huoneen, jossa perhe oli tähän saakka asustanut. Todellisuudessa ei asia kumminkaan niin ollut. Talonmestari tahtoi vain muuttaa vuokralaisia, saadakseen siten kohoamaan vuokran. Mutta, se jolla on rahaa, saa aina tahonsa läpi, se on vanha totuus. Ja niin annettiin pois muuttokäsky.

Kivisen perheen vaimo oli juossut koko päivän asuntoa hakemassa ympärillä kaupunkia. Mutta siinä ei hän ollut onnistunut. Isänmaassa vallitsi asuntojen puute. Köyhällä kansalla ei ollut kattoa pänsä päällä. Rikkaat pohatut asuskelivat keski-kaupungilla kyllä upeasti. Kymmeniä huoneita oli yhden herrasperheen asuttavana, mutta köyhällä ei ollut edes hataraa latoa suojanaan. Ihmisiä saunottiin asuvan suoranaisesti metsissä ja ulkokuoneissa, mutta sekun oli luvattonta...

Illan tullen saapui Kivisenkin vaimo kotiin. Siellä odotti perhe kummeisena äidin mukana tietoa asunnosta. Mutta synkäksi meni jokaisen katse, kun tieto tuli, että äiti oli epäonnistunut.

Ukko-Kivinen, joka oli palannut juuri työstä kotia, istui synkän näköisenä piippuunsa imeskellen... Hänen katseensa oli synkkää uhmaa ja otasuolet pullistuivat omituisesti.

— Se on helvettiä, kun ei enää kattoa pänsä päälle saa... Eiköhän jouduttane kylmään yöhön, jos häätömiehet saapuvat... Kyllähän sitä aina itse toimeen tulisi, mutta nuo lapset... Ne käyvät sääliksi... Voi jumalauta, jos valkenisi päivä, että saisit työnkansakin sanansa sanoo. Mies iopetti puheensa. Viimeiset sanat olivat sanotut katkeralla äänensävyllä. Vaimo katsoi miestä. Mies katsoi vaimoan. Pieninten lasten leikki oli tauonnut. Lattialla kantaava nuorinakin oli huomannut, että nyt oli tosi kyseessä.

Samassa kuului eteisestä askeleita, kolinaa. Ovi temmattiin auki. Silloin astui kilttonappisia miehiä.

— Poliiseja... kuiskasivat lapset.

TERVEYDENHOIDOSTA

huolehtii jokainen jossakin määrin enemmän, tai vähemmän. Sairauksien sattuessa parhaiten tulee ajatella kuinka pienistä seikoista voi suuria tapahtua. — Itsesuojelusvaisto velvoittaa jokaista henkilöä välttävissä olevia vastuksia vastaan ja jota vaistoa auttaaksemme erikoisena pikku kokoelmana esitämme muutamia kirjoja, jotka ovat kaikille hyödyksi ja joita voimme myydä suurella alennuksella. Seuraava lista sisältää 15 sentin kirjasia, joita myydään kirjakaupastamme 4 kpl. 50 sentillä.

Ihmisruumiin rakennus ja hoito.
Sukupuoliseurustelu ja sukupuolitaudit.
Naisten taudit.
Hermoston hoito.
Sukupuoliterveys.
Avioliitto ja vapaarakkaus.
Lastemme hammasten hoito.
Lastemme siveellinen kasvatus.

Toverittaren Kirjakauppa,

P. O. Box 99,

Astoria, Oregon.

JUURI SAAPUNUT LÄHETYS ERITTÄIN AISTIKKAITA

SYNTYMÄPÄIVÄ KORTTIA

Tusina 40 senttiä; puoli tusinaa 25 senttiä tai 5 senttiä kappale

Tilataan osotteella:

Toverin Kirjakauppa, Box 99, Astoria, Oregon

Lattialla kantaava nuorin lauhusvaimo kaivoi sängystä vaateriekaletta ti äidin luokse. Tarjui hänen hameensa. Mies palttoresun päällä helmasta kiinni ja pillahdi itkevästi. Ja siinä he istuivat taivasalla, ilman suojaa, kattoina syksyinen taivas.

— Tulimme ilmoittamaan, että teidän on muutettava pois tästä huoneesta. Häätömääräys, jonka saaneet olette, on mennyt umpeen. Tehtävämme on nostaa huonekalunne ulos... lausui yksi poliiseista.

— Hyvät ihmiset, kuiskasi vaimo. Eimkökö saa vielä tämän yön olla tässä huoneessa. Huomenna koetamme järjestää asunnon itsellemme ko. etti vaimo rukoilla.

— Emme voi asiaa muuttaa. Meillä on käsky. Meidän täytyy toimia sen mukaisesti, lausui yksi poliiseista.

Sitten seurasi lyhyt hiljaisuus. Poliisit katselivat puoliaistomia lapsia. He näyttivät olevan kahden valheella toimikoko vai ei. Vihdoin katkaisi jonkun johtavana oleva, leveänaamainen, pystynokkainen mies äänettömyyden sanomalla:

— Tehkäämme mitä meille kuuluu...

Toista käskyä ei tarvittu. Perheen vähäiset huonekalut kannettiin pimeälle pihamaalle. Lapset katselivat edes läiminlyödä tehdä kaikemme oudoksunen menettelyä. Mies oli yhä voittaksemme nuorison puolellemme, Internationalelle, se eroittamattomasti siihen sulattaaksemme, olisi tuhoisa virhe, joka voi hilkeemme tulevaisuuden panna kysymyksen alaiseksi. Jättää nuoriso hallituksen puolesta. Mutta yksi poliiseista kohottaui vastaan ja näiden tormelevan, mädättävällänsä ja väänsi lampun pois puolelta. Vihdoin oli huone tyhjänä. Lampun puolel tyhjän huoneen katosta hetortvien sosialidemokraattien valloitus. Mutta yksi poliiseista kohottaui vastaan ja näiden tormelevan, mädättävällänsä ja väänsi lampun pois puolelta. Vihdoin oli huone tyhjänä. Lampun puolel tyhjän huoneen katosta hetortvien sosialidemokraattien valloitus. Mutta yksi poliiseista kohottaui vastaan ja näiden tormelevan, mädättävällänsä ja väänsi lampun pois puolelta. Vihdoin oli huone tyhjänä. Lampun puolel tyhjän huoneen katosta hetortvien sosialidemokraattien valloitus.

— Pois asujamat! Huoneen tulee laan elinäkysymys.

Jäädä tyhjäksi. Perhe siirtyi pihamaalle. Siellä (Huhtik. alussa 1918.)

Karl Liebknecht.

(Huhtik. alussa 1918.)

Ajatus ja tietoisuus.

"Jos sitten kysyy itseltään, mitä ovat ajattelun ja tietoisuuden ja mistä ne ovat kotoisin, niin käy selville, että ne ovat ihmisajvojen tuotteita, ja että ihminen itse on luonnontuote, joka on kehittynyt ympäristönsä ja sen mukana; jolloin on itsestään selvää, että ihmisajvojen luomukset, jotka mekin viime kädessä ovat luonnontuotteita, eivät ole ristiriidassa muun luonnonyhteyden kanssa, vaan vastaavat sitä."—Engels.

R—Jutio.